

Jeszenszky Zsolt: Törökország kiléphet a NATO-ból

2023 május 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ukrajna máig tetemes katonai erejére fájhat Amerika és a Nyugat foga

Elsőre meglepőnek tűnhet a címbéli gondolat. Ha pedig tényleg megtörténne, az óriási szenzáció lenne – és nem jó értelemben. Mekkora esély van erre? És egyáltalán, hogyan merülhet fel ilyesmi?

Kezdjük egy kicsit messzebbre!! Vagyis nem annyira messzire, hiszen a háború sajnos itt zajlik a szomszédunkban. És rengeteg elemzés született, illetve születik folyamatosan nem csak a jelen helyzetről, a harcok várható kimeneteléről, de arról is, mik a konfliktusban részt vevő felek motivációi, az okok, az elzárkózások, amik miatt Oroszország megtámadta Ukrajnát.

Amikor a konfliktusban részt vevő felekről beszélünk, természetesen nem csak az utóbbi két országról van szó, bár kétségtelenül ezt a narratívát próbálta egy éven keresztül eladni a nyugati propaganda, hadrendbe állítva a valóságra és az alapvető újságírói hivatásra egyaránt fittyet hányó, abszolút a politikai aktivizmusnak elkötelezett teljes médiagépezetet.

Ennek ellenére nem sikerült igazán; országonként különböző mértékben ugyan, de a lakosság jelentős része egyre kevésbé veszi be a háts ukránok szabadságharcáról és a nekik nyújtott önzetlen segítségről szóló mesét. Persze a nyugati mellett az orosz propaganda sem marad szégyenben. Ők is legyártották és terjeszteni igyekeznek a maguk paneljeit a különleges hadműveletről az Ukrajnában élők, nagy létszámú orosz kisebbség „felszabadításáról”, meg persze az Egyesült Államok vezetete nyugati világ összeesküvéséről Oroszország totális elpusztítására.

Az utóbbi ebben a formában nyilvánvalóan nem igaz, de hatékony eszköz az orosz nép galvanizálására, kihasználva a bennük meglévő, első sorban második világháború tapasztalatain alapuló, kollektív zsigeri-történelmi félelmeket. De mint ahogy az okoktól, elzárkózásoktól függetlenül igaz az a tény, hogy valóban Oroszország támadta meg Ukrajnát, egy másik, szuverén országot, úgy ez utóbbitól függetlenül az a tény is igaz, hogy az Egyesült Államok egyáltalán nem valamiféle morális elköteleződésről, az ukránok szabadságvágya iránti szolidaritásból nyújtja azt az óriási mértékű támogatást, ami nélkül az ukránok már réges-régen kapituláltak volna.

De miért is ennyire fontos Ukrajna az USA-nak? Részben ismerjük a választ: be akarják szorítani, le akarják nyomni Oroszországot, örökre megállítani a közeledését a kontinens nyugatabbi részéhez. Mert ennek az évek óta tartó közeledésnek a kiteljesedése véget vetett volna nemcsak az Egyesült Államok európai gazdasági hegemoniájának, hanem európai katonai fenyegetettségének is. Nemcsak gazdaságilag, de védelmi szempontból is függetlenné téve Európát az USA-tól. Még nagyobb távlatokban akár létrehozva egy olyan európai–orosz szövetséget, amely már világhatalmi státust jelentett volna, Amerika egyértelmű konkurenciájaként. Egy Kína azonban elég volt nekik; még egy hasonló felemelkedést nem nézhettek tétlenül. A saját szempontjukból végül is érthető.

Ráadásul egy esetleges összeurópai békével és konszolidációval, egy Oroszországgal közös biztonsági rendszer létrejöttével különösen okafogyottá vált volna a NATO pusztán létezése is. Hiszen az Észak-atlanti Szerződés Szervezete mint katonai szövetség kifejezetten a szovjet fenyegetettséggel szemben, Nyugat-Európa megvédésére született. Ha nincs fenyegetettség, nehéz indokolni a szervezet létezését, a lakossággal elfogadtatni a finanszírozását. Akár az érintett európai országokban, de különösen a NATO költségvetésének döntő hányadát adó Egyesült Államokban.

Oroszország integrálódásával a világgazdaságba, az orosz nyersanyagokat és energiahordozókat az európai gazdaság egyik legfontosabb alapjává téve, a kontinensre leselkedő orosz katonai fenyegetés egyértelműen megszűnt. A NATO-nak tehát új feladat után kellett néznie. 2015-ben adódhatott volna egy menekülőút: a tömeges migráció elleni katonai fellépéssel, az Európára zúduló invázió megállításával a NATO újradefiniálhatta volna önmagát. De a jóemberkedésben már akkor teljesen elmerült Nyugat ezt nem vállalta be. Refugees welcome! – szöveg a mondás, így fel sem merülhetett, hogy a NATO-katonák odaálljanak a határokra.

Rendben, kicsit aránytalan, ágyúval verébre jelenség lett volna, ha vadászgépek is felszállnak a susnyáson keresztül, papucsban a schengeni övezetbe szökő migránskaravánokkal szemben. Vagy ha hadihajók állják az Észak-Afrikából érkező csónakok útját. Aránytalan, de hatékony. (Ausztráliában például remekül működött az utóbbi.)

Ez a hajó azonban elment; a NATO továbbra sem talált magának valós funkciót.

Mi maradt tehát? Továbbra is fenntartani a fenyegetettség érzetét. Az Egyesült Államoknak ismét démonizálnia

kellett Oroszországot. Sokszor elhangzott már, hogy mindehhez sunyin felhasználták az ukrán népet. Egy végtelenül korrupt ország kiszolgáltattott lakosságát. A terv az volt, hogy nekivezetik Oroszországnak. Oroszország azonban megel?z? csapást mért – ahogy az USA is nevezte Irak megtámadását. Persze ezeket a gondolatokat bizony, ma tilos kimondani. Mert aki megkockáztatja, arra lecsap a Nyugat hatalmas morális bárdja, szent inkvizíciója. És rásüti a bélyeget: putyinista!

És a kétségtelenül zajló lassú kijózanodás ellenére a hangulatkeltéssel még mindig emberek millióit lehet hergelni. Akár egymással, akár a valósággal szemben. Ahogy azt teszi is a nemzetközi globalista hálózat és itthoni kitarottjai; a politikusok és a balos propagandasajtó. Nagy jóindulattal persze feltételezhetjük, hogy akik a faékegyszer?ség? szlogeneket pufogatják, naivak és jó szándékúak, jót akarnak az ukrán népnek. De ahogy Bertolt Brecht is mondta (bár vannak, akik szerint Kurt Tucholskytól származik eredetileg): „a jó ellentéte a jóságos”. Amikor valakinek nagyon látványosan, a külvilágtól erénypontokat begy?jtve „segítünk”, az valójában káros is lehet neki.

Ukrajnát fegyverekkel telepakolni látszólag nemes cselekedet, hiszen ezáltal meg tudja védeni magát az orosz invázió ellen. És ez hihet? is; f?leg ha valaki a f?sodratú nyugati média szalagcímeit nézi vagy a megfelelő politikai szalonok által kanonizált beszél? fejek papagájkommandóit hallgatja. Az általuk vázolt alternatív valóságban Ukrajna a szabadságharcát vívja. És ebben a szabadságharcában – szintén az alternatív valóság szerint – önzetlenül segíti ?t Amerika (és annak csatlóssá redukált egykori szövetségesei). Az az Amerika, amely rakétabázisok telepítésével bástyaként használja Ukrajnát Oroszország érdekszférájának szétzilálására.

De mondom, ezeket már mind sokszor, sok helyütt elmondták jó páran, akár a népszerűtlenséget, a megbélyegzést is vállalva, de ragaszkodva a valósághoz. Van azonban még egy, a NATO-hoz, annak funkcióvesztéséhez kapcsolódó ok, ami?l nemigen láttam, hogy bárhol is beszéltek volna a nyilvánosság el?tt. Pedig szerintem nagyon fontos. Ez az ok pedig Törökország. A NATO-tagállamok közül Törökországnak van (természetesen az Egyesült Államok után) messze a második legnagyobb hadserege.

A fegyvereket, harcászati járm?veket stb. (és nem utolsósorban a nukleáris kapacitásokat) tekintve Nagy-Britannia, Franciaország és Olaszország összességében ugyan valamivel er?sebb, de a NATO európai haderejének érdemi részét, a katonaság létszámát tekintve, Törökország adja. Majdnem annyi katonája van, mint a másik három országnak összesen. Akár csak az aktívakat nézzük (510 kontra 425 ezer), akár a tartalékosokkal és a paramilitáris egységekkel együtt (950 kontra 780 ezer). A – vélt vagy valós – orosz fenyegetettséggel szemben Németországot, Hollandiát, de Romániát vagy épp minket is jelent?s részben török katonák védik, védenék meg.

Törökország azonban már jó ideje nem tekint érdemi veszélyként Oroszországra. Kifejezetten jó kapcsolatot ápolnak, és ez az egyre javuló viszony furcsa módon épp egy orosz vadászgép törökök általi lelövése óta datálható; 2015 november 24-én, Szíria fölött. Amiért Erdogan aztán bocsánatot is kért 2016 nyarán. Valószínűsíthet?, hogy valamikor leültek Putyinnal, és megbeszélhették, hogy sokkal több közös érdekük van (többek között Szíriában is) egymással, mint ellentétük.

Azóta Törökország számtalan alkalommal volt kritikus, akár renitens is a NATO központi döntéseivel szemben. Törökország egyre inkább kifelé tekint a NATO-ból; szerintem még annál is sokkal jobban, mint amennyire ez a felszínen látszik. És ha ez valós, azzal nyilvánvalóan az Egyesült Államok is tisztában van. Ha pedig Törökország kilép, akkor a NATO hadba fogható személyeinek száma nagyjából harmadával csökken. Ez iszonyú sok. Ehhez képest a svéd és finn NATO-tagság egy szellentés a szélben. (Finnországé a „nagyobb”, bizonyára az Oroszországgal közös hosszú határ miatt egész pofás, 292 ezer f?s a seregük – bár a nagy részük, 250 ezer csak tartalékos. A svédeké mindösszesen 50 ezer, a fele hivatásos, fele paramilitáris; tartalékos náluk nincs is.)

És akkor ehhez képest Ukrajnának összesen 1,2 millió katonája van (ebb?l 900 ezer tartalékos). Törökország kiesésével tehát a NATO Ukrajnával tudná pótolni a hiányzó t?zer?t – de legalábbis a létszámot. És valahogy err?l a szemponttól mintha elfeledkeznénk. Miközben tehát az Egyesült Államok európai hegemoniájának meg?rzéséért (és Oroszország meggyengítéséért) küzd, addig a NATO – kis túlzással – a pusztá létéért.

De legalábbis európai relevanciájáért. Ezért az sem számít, ha Ukrajna mint ország megsz?nik, elpusztul, élhetetlenné válik, lerombolják, a lakossága elmenekül, a katonái ottmaradnak. Néhány százezer esetleg meghal közülük, de majd besoroznak, kiképeznek újabbakat. A NATO-nak Ukrajna valóban „befektetés”, ahogy Zelenszkij fogalmazott az amerikai kongresszusban mondott beszédében. Egy „katonakeltet?”. Amire elengedhetetlenül

szüksége lesz, amint Törökország hátat fordít.

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló